

Thalia teatret i Sibiu er opført i 1787. Stedet anvendes i dag udelukkende til klassiske koncerter. Der er godt pakket på den smalle scene, når hele symfoniorkesteret stiller op. Vi oplevede en koncert med musik af argentinske Astor Piazzolla. Sponsoreret af en bank.

Mens mange danskere rejste mod Paris, Rom og Barcelona i påskeferien tog vi på en tur til Sibiu i Rumænien

TEKST OG FOTO: HENRIK KØHLER
redaktion@midtjyllandsavis.dk

Der er ikke mange etniske danskere med flyet fra Billund mod Sibiu denne fredag aften, ud over mine tre store børn: Olivia, 23, Josefine, 20 og Marius på 14 og mig selv. Måske en håndfuld, og så 200 rumænere, der skal holde påskeferie i hjemlandet. Påsken ligger en uge senere i Rumænien, men det er en anden historie.

Jeg har min helt egen teori om hvorfor danskerne valfarter til de traditionelle og overrendte feriemål: Paris, Barcelona og Rom og ikke er nysgerrige på de østeuropæiske lande, der tilbyder storslået natur, kultur og historie samt en utrolig

gæstfrihed og tryghed, hvad angår kriminalitet, samt priser, der ligger på cirka 40 procent af de danske, når det gælder overnatning og restaurantbesøg.

Jerntæppet, der ellers faldt i 1989, findes stadig i bevidstheden hos de fleste af os. Sådan lyder min teori i al sin enkelthed. Prag og så Kroatien vover en del danskere sig til, men resten er nærmest ukendt land.

Afsløre en hemmelighed

Det begynder ellers godt. Vi får en hyggesnak med en rumænsk ansat i sikkerhedschecket. Han er mest vild med Timisoara, - en anden charmerende rumænsk provinsby. Vi er af sted med et flyselskab, som jeg ikke vil prale med, men som er berygtet for de dårlige arbejdsforhold for sine ansatte, der hovedsageligt består af unge under 30 fra Øst- og Sydeuropa. Men det er svært at være idealist, når man støder ind i fire returbilletter til 981.- kr. samlet!

Vi medbringer kun en lille tur-rygsæk hver, for lejligheden har vaskemaskine.

Med til historien hører, at min søn og jeg inclusive denne rejse har besøgt Rumænien fem gange på fire et halvt år. For hans storesøstre er det en jomfrurejse. Vi føler os lidt som nogle, der skal afsløre en hemmelighed. Det er en god følelse. På vej hen til lejligheden i taxaen ved 22-tiden får vi lejlighed til at se, hvad man gør ved biler, der er ulovligt parkeret. Man kører dem væk! Vi må vente en rum tid på, at lastbilen foran os med en kran og nogle stropper får hejst en rød halvstor Mercedes op på ladet. Sluttelig er der en, som sætter en hilsen i form af et lille tungt trebenet stativ på fortovet der, hvor bilen stod. Det hedder vist konsekvenspædagogik der, hvor jeg tog min pædagogeksamen.

Nogle bestemte ritualer

Vores lejlighed lever fuldt op til forventningerne med to soveværelser, et veludstyret køkken, en mikroskopisk stue og et toilet/bad, hvor man kan svinge med armene uden at ramme væggen. Beliggenhed: Midt i den historiske bydel

under 100 meter fra Piata Mare, - byens store centrale plads.

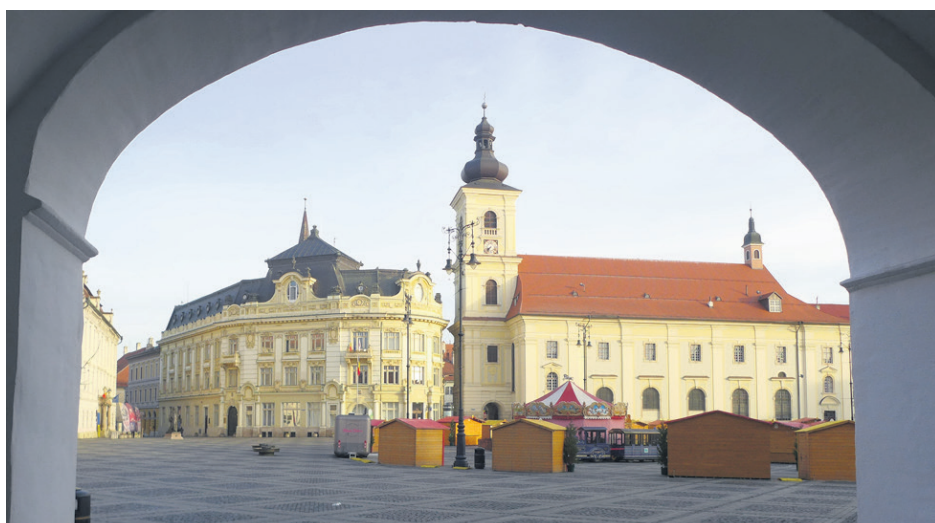
I vores familie er der nogle bestemte ritualer. Et af dem går ud på at frekventere et supermarked med tomme rygsække og tasker og slæbe mad hjem til de følgende dage:

Vand, øl, rødvin, gede/fåreost, lufttørret skinke, grøntsager, mælk og æg, herunder små spættede vagtelæg, kager og snoller. I Rumænien kan sønnen nemt drikke to liter kefir pr. dag. Kefir minder lidt om kærnemælk, men smager bedre og har en gavnlige virkning på fordøjelsen.

Vi køber også ind til at lave aftensmad, - ikke for at spare de 300.- kr. for fire det koster alt inclusive at spise ude, men fordi det er hyggeligt selv at lave mad.

Det regner pænt, men regnen tager af hen på eftermiddagen, så vi vover os ud. Vi er nede og gå på den gamle renoverede bymur for himmelråbende 2 lei (3 kr.) pr. person.

På Naturhistorisk museum kommer

Piata Mare, - byens store centrale plads. Boderne er netop blevet sat op til den kommende påskeuge, der ligger en uge senere end vores påske.

Huset kunne godt have tilhørt Madam Mim eller en anden heks. Der er mange arkitektoniske perler, når man går på opdagelse, mens ungerne sover.

vi ind netop som en eller flere højroastede skoleklasser er ankommet. Vi forsøger at overleve ved at gå mod strømmen, men museet er mindre end forventet. Det er faktisk så lille, at vi er ude efter en halv time inclusive en længere fotosession foran en aggressiv brun rumænsk bjørn.

Ser opgivende ud

Lidt efter tager Josefine og jeg en taxa ud til det industrikvarter i retning af lufthavnen, hvor vi har lejet en bil i to dage. Iflg. GPS'en er vi på det rigtige sted, men der er ikke skyggen af udlejningsfirmaet.

En mand 30 meter fra udlejningen, der sidder i et checkpoint-skur, ved intet, og vores chauffør ser opgivende ud, mens taxameteret tikker, så vi står ud. Vi ringer til Andrei, der har glemt vores aftale, men som sender en person herud om en halv time. Det bliver desværre en VW Polo, - ikke en rumænsk Dacia, som jeg havde ønsket mig. Men han udtrykker på det bestemteste, at Poloen er en bedre bil. Det er sagen uvedkommende. Det er Victor, vores airbnb-vært, der har fundet firmaet til os ud fra gode anmeldelser. Vort motto, ud fra bitter erfaring ved biludlejning, er, at ærlighed trumfer billige priser og eksotiske biler.

Forud for denne rejse har jeg forsøgt at trække lidt i trådene i mit rumænske netværk, der løbende udvides, men forgæves. Enten kender man ingen i Sibiu, eller også er de bortrejst på påskeferie. Som et lidt tilfældigt skud i tågen, har jeg skrevet en mail til en musikskole i byen og fortalt, at vi er musikere og har spurgt, om de vil vise os skolen, og om nogen vil mødes med mig og mine tre store børn. Tre-fire dage senere kommer en af skolens unge kvindelige lærere Teodora Tiriba til at se på skolens officielle mailkorrespondance.

»Har I ikke tænkt jer at gøre noget ved dette?« spørger hun sine kolleger, der har syltet beskeden, blandt andet fordi den er på engelsk.

Et stateligt sted

Således går det til, at vi denne søndag aften mødes på en restaurant med Teodora, hendes søster og syv af skolens musik- og teaterelever. Det er godt regnet ud af min kontakt, at lade flere af

skolens elever mødes med en flok unge fra et land, de nærmest intet kendskab har til, og som de formentlig aldrig kommer til at besøge.

Restaurant Hermania er et stateligt sted med omkring fire meter til loftet og tunge stole og borde i mørkt træ. Nederst i det store lokale ved siden af en stor pejs, spotter vi en halv snes unge mennesker ved et langt bord. Vi har faktisk været lidt spændte på dette møde. Hvor meget man end forsøger at forestille sig, er det umuligt at få et indre billede af, hvad der venter os de kommende par timer. Folk rejser sig og giver hånd og krammere i en lidt rodet forestilling. Vi bestiller, efter at have surfet lidt i menukortet, og fortæller lidt om vores rejsevaner, og at vi griber tingene lidt anderledes an end de fleste familier fra Danmark. Snakken går lidt på kryds og tværs, og det er rigtig hyggeligt og føles hurtigt helt naturligt.

Det koster 150.- kr./måned at være elev på den kreative skole. En ok pris i Rumænien. De fleste her taler også tysk, - det har sin historiske forklaring. Og der er noget prestige forbundet med det tyske sprog. Snakken går lidt på bjørne. Mange har set en. En af drengene har leget med to bjørneunger, da han var lille. Vi har lidt gaver med til Teodora og deler medbragt chokolade og slik ud som dessert til alle. Vi aftaler at mødes med Teodora endnu et par gange i de kommende dage og slutter af med et stort gruppebillede ved siden af pejsen.

Mit store idol

Da vi går derfra, kan jeg mærke på mine børn, at de har haft en speciel og god oplevelse. Dagen forinden har vi faktisk haft endnu en god start på rejsen. I en boghandel på torvet spørger jeg boghandleren, om der skulle være noget musik på bedding de kommende dage. Han checker computeren og fortæller, at vi kan komme til gratis koncert i Philharmonien samme aften. Der er Schubert og Schumann og så Astor Piazzolla.

Piazzolla! Mit store argentinske tangoidol. Det er næsten for godt til at være sandt. En halv time før koncerten sidder vi på en billig og ret trafikramt udenørs restaurant og drikker glimrende rumænsk »Bergensbier« på fad til 7,50 kr. stykket. Ejeren kommer ud og giver os gratis marmorkage og peanuts og er vældig snakkesalig.

Vi småløber over til den gamle teatersal »Sala Thalia«, hvor der, indeholdt i den gratis entré, er en flaske vand. Op på balkonen hvor vi hører en lidt kejtet mand fra scenen holde en lang introduktion på rumænsk. Han siger nok noget pænt om den bank, der har sponsoreret koncerten. To musikere kommer ind. En vi ikke fik fat i navnet på med en bratsch i hånden og en Freddy Kempf, der sætter sig ved et blankpoleret Steinway & Sons flygel på størrelse med et halvt hangarskib. De næste tre kvarter med Schubert og Schumann

Teater/musikhold fra Den Kreative Skole. Her på restaurant Hermania. Det er lærer Teodora Tiriba midtfor i gråt og lillesøster Catalina til højre i orange.

Farlig situation med aggressiv brun bjørn, der er vækket fra sit vinterhi, eller også er billedet fra Naturhistorisk Museum på en regnfuld dag. Gæt selv!

Morgensituation i lejligheden med levende lys, hummus, oliven, fåreost og små prikkede vagnetæg. Ikke alle er lige friske selv om klokken nærmer sig 10.

er lidt for ensformige og pæne, men vi holder ud. Ud med bratschen og ind med cellist Boris Andrianov. Det er Piazzollas »La Grand Tango«, de to musikere kæmper sig igennem. Ifølge programmet er stykket et godt eksempel på den modernistiske tango med sine jazzede synkoperinger. Wow for en skøn oplevelse. Den vælger vi at lade stå i erindringen og lister os diskret ud af salen før det sidste musikindslag med en

sikker fornemmelse af at have oplevet klimaksen af aftenens koncert. Johannes Brahms må sejle sin egen sø.

De næste par dage har vi lejet en bil og kører sydpå mod Karpaterne, Europas længste bjergkæde, for at se om vi kan finde Vlad »Dracul« Tepes Transsylvanske borg, fåreflokke, hestevogne og måske en enkelt af de brune bjørne, som de uendelige rumænske skove gemmer på hele 6000 eksemplarer af.

SIBIU

Sibiu eller Hermannstadt har 147.000 indbyggere. (Til sammenligning har Ålborg 110.000).

Byen er grundlagt af tyske bosættere i 1191. Frem til 1930'erne talte flertallet tysk, men efter 1. verdenskrig overgik den fra det tysktalende Østrig-Ungarn til Rumænien.

Fra 2000 er der investeret i infrastruktur finansieret af EU-midler.

I 2007 var byen europæisk kulturhovedstad.